

C-602/10-

CĂTRE : CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

ADRESA : Greffe de la Cour de Justice de l'Union Européenne

Rue du Fort Niedergrünwald

L-2925 Luxembourg

Tel.: (352) 4303-1

Fax: (352) 43 37 66

Inregistrat în registrul Curții de Justiție sub nr.	863365
Luxemburg	
22 DEC. 2010 pentru	
Grelier,	
Fax/E-mail:	Ramona I. Șeresc
Depus la:	21/12/10 Administrator

DOMNULE PREȘEDINTE

Judecătoria Călărași, cu sediul în România, Municipiul Călărași, Str. București nr. 106, cod poștal 910068, județul Călărași,

În temeiul dispozițiilor art. 267 din Tratatul privitor la funcționarea Uniunii Europene („TFUE”), art. 2 alin 1 din Legea 340/2009 privind formularea de către România a unei declarații în baza prevederilor art. 35 paragraful (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană („Legea 340/2009”), a Notei de informare cu privire al efectuarea trimitерilor preliminare de către instanțele naționale (publicată în JO C nr. 297 din 5 decembrie 2009), art. 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene

În cadrul DOSARULUI NR. 6419/202/2010, având ca părți pe

- SC Volksbank România S.A., cu sediul social [redactat]

[] în calitate de Petență (în continuare „Banca”), și

- Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor- Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași, având sediul în Călărași, str. Grivița, nr. 91, jud. Călărași, în calitate de Intimată, (în continuare „ANPC”),

denumite în continuare, împreună „Părțile”,

formulăm prezența

**CERERE DE HOTĂRÂRE PRELIMINARĂ ÎNTEMEIATĂ PE DISPOZIȚIILE ART.
267 DIN TRATATUL DE FUNCȚIONARE A UNIUNII EUROPENE**

Inițiată de către Bancă, prin care solicităm onoratei Curți de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”), să se pronunțe cu privire la următoarele întrebări preliminare, o decizie în acest

sens fiind necesară și utilă soluționării cauzei interne ce face obiectul dosarului identificat mai sus:

- (1) În ce măsură **art. 30 alin. 1 din Directiva 2008/48** trebuie interpretat în sensul în care interzice statelor membre să prevadă aplicarea legii naționale de transpunere a Directivei și contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a dispoziției naționale.
- (2) În ce măsură dispozițiile cuprinse în **art. 85 alin. 2 din OUG 50/2010** reprezintă o transpunere adecvată a normei comunitare stipulate de art. 24 alin. din Directiva 2008/48, prin care se stabilește obligația statelor membre de a asigura proceduri adecvate și eficiente de soluționare extrajudiciară a litigiilor cu consumatorii legate de creditele de consum.
- (3) În ce măsură **articolul 22 alin. 1 din Directiva 2008/48** trebuie interpretat în sensul instituirii unei armonizări maximale în domeniul contractelor de credit de consum, armonizare care nu permite statelor membre:
 - 3.1.** Să extindă câmpul de aplicare al regulilor cuprinse în Directiva 2008/48 asupra unor contracte excluse expres din câmpul de aplicare al acesteia (cum ar fi contractele de credit ipotecar sau cele care poartă asupra dreptului de proprietate asupra unui imobil) sau
 - 3.2.** Să instituie obligații suplimentare pentru instituțiile de credit referitoare la tipurile de comisioane ce pot fi percepute de către acestea sau la categoriile de indici de referință la care se poate raporta dobânda variabilă din contractele de credit de consum care intră în câmpul de aplicare al dispoziției naționale de transpunere.

Dacă răspunsul la întrebarea 3 este negativ, în ce măsură principiile libertății de circulație a serviciilor și cel al libertății de circulație a capitalurilor, în general, și art. 56, 58 și 63 alin. 1 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”), în special, trebuie interpretate în sensul interzicerii unui stat membru de a impune instituțiilor de credit măsuri prin care interzic în contractele de credit de consum perceperea comisioanelor bancare care nu fac parte din lista celor admise, fără ca acestea din urmă să fie definite de legislația statului respectiv,

Având în vedere următoarele

CONSIDERENTE

I PREZENTAREA OBIECTULUI LITIGIULUI ȘI A FAPTELOR RELEVANTE

Instanța a fost sesizată, ca instanță de fond, de către Bancă, pentru ca prin hotărârea pe care o va pronunța să se dispună:

- anularea Procesului-verbal de contravenție emis de ANPC, prin care Banca a fost obligată la plata unei amenzi principale și la executarea unor sancțiuni complementare, în baza constatărilor organelor de control privind perceperea de către Bancă, după data intrării în vigoare a OUG 50/2010, în contractele de credit de consum în derulare, a unui comision bancar, denumit comision de risc, faptă considerată de organele de control ca încălcând prevederile art. 36 din Ordonanța de Urgență 50/2010 („OUG 50/2010”) referitoare la transpunerea Directivei 2008/48 din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori („Directiva

2008/48"), și sancționată ca și contravenție, în baza art. 88 alin. 2 din același act normativ;

Prezenta cauză pornește de la o serie de contracte de credit de consum, pe care Banca le-a încheiat cu clienții săi. Aceste contracte cuprind o serie de clauze a căror menținere este adusă în discuție în fața instanței naționale, din perspectiva normelor naționale de transpunere a dispozițiilor comunitare referitoare la creditele de consum.

Contractele ale căror clauze fac obiectul prezentului litigiu au fost încheiate de către Bancă cu clienții săi **înainte de intrarea în vigoare** a OUG 50/2010. Aceste contracte sunt, în marea lor majoritate, **garantate cu ipoteci** sau cu alte drepturi asupra unor bunuri imobile, sau au ca scop finanțarea achiziției unui drept asupra unui bun imobil.

Fiecare contract de credit încheiat de către Bancă cuprinde clauze referitoare la tipul dobânzii, fixă sau variabilă, la modalitatea de calcul al dobânzii, **la comisioanele** pe care banca are dreptul să le perceapă, la modalitățile în care poate interveni scadența anticipată a creditului și la efectele pe care anumite evenimente exterioare, atât legislative, cât și economice, le pot avea asupra contraprestației percepute de către Bancă. Aceste clauze sunt detaliate într-o secțiune a contractelor de credit denumită **Condiții Speciale**, fiind explicate ulterior într-o altă secțiune denumită Condiții Generale. Condițile Generale aplicabile acestor contracte de credit sunt aceleași pentru toate contractele de credit de consum încheiate de către Bancă. Principalele clauze contractuale care fac obiectul acestui litigiu sunt (exemplificativ):

Număr Clauză	Tip Clauză	Conținut
5 lit. a – Comision de risc	Condiții Speciale	o.z% aplicat la soldul creditului, plătit lunar în zilele de scadență, pe toată perioada de derulare a Convenției de credit
3.5 – Comisionul de risc	Condiții Generale	Pentru punerea la dispoziție a creditului, împrumutatul poate datora Băncii un comision de risc, aplicat la soldul creditului, care se plătește lunar, pe toată perioada creditului; modul de calcul și scadene/scadentele plătii acestuia se stabilesc în Condiții Generale

Ulterior intrării în vigoare a OUG 50/2010, organele de control în domeniul protecției consumatorilor au procedat la verificarea modului în care Banca a implementat dispozițiile acesteia. În cadrul acestor controale, au constatat că Banca a continuat să perceapă un comision, denumit în contractul de credit **comision de risc**. Considerând că perceperea comisionului de risc este contrară prevederilor art. 36 din OUG 50/2010, organele de control au procedat la întocmirea proceselor-verbale de constatare a contravenției, care sunt contestate de către Bancă în prezenta cauză.

După intrarea în vigoare a OUG 50/2010, Banca a demarat acțiunile pentru modificarea contractelor de credit încheiate cu clienții, actele adiționale de modificare ale acestora schimbând denumirea comisionului de risc în comision de administrare credit, **nemodificând însă quantumul acestuia**. Perceperea comisionului de administrare este permisă în mod expres de art. 36 din OUG 50/2010.

II LEGISLAȚIA NAȚIONALĂ PERTINENTĂ ÎN CAUZĂ

Legea națională aplicabilă în cauză este OUG 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori, publicată la data de 11 iunie 2010, în Monitorul Oficial nr. 389.

Conform art. 2:

(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică contractelor de credit, inclusiv contractelor de credit garantate cu ipotecă sau cu un drept asupra unui bun imobil, precum și contractelor de credit al căror scop îl constituie dobândirea ori păstrarea drepturilor de proprietate asupra unui bun imobil existent sau proiectat ori renovarea, amenajarea, consolidarea, reabilitarea, extinderea sau creșterea valorii unui bun imobil, indiferent de valoarea totală a creditului.

Art. 35 prevede:

(1) Fără a aduce atingere prevederilor legale privind modificarea dobânzii, pe parcursul derulării contractului de credit:

- a) se interzice majorarea comisioanelor, taxelor, tarifelor, spezelor bancare sau a oricăror altor costuri aferente contractului, cu excepția costurilor impuse prin legislație;
- b) se interzice introducerea și perceperea de noi taxe, comisioane, tarife, speze bancare sau orice alte costuri aferente contractului, cu excepția costurilor specifice unor servicii suplimentare solicitate în mod expres de consumator, neprevăzute în contract și care nu erau oferite consumatorilor la data încheierii acestuia. Aceste costuri neprevăzute vor fi percepute numai pe baza unor acte adiționale acceptate de consumator. Sunt exceptate costurile impuse prin legislație;
- c) se interzice perceperea unui comision de depunere numerar pentru plata ratelor la credit, indiferent dacă depunerea se efectuează de către titular sau de către o altă persoană
- d) se interzice perceperea unui comision de retragere pentru sumele trase din credit.

(2) Costurilor aferente contului curent nu le sunt aplicabile obligațiile prevăzute la alin. (1) lit. a). Costurile aferente contului curent trebuie să corespundă costurilor efective ale creditorului, să se limiteze la acoperirea acestora și să nu conducă la obținerea de venituri suplimentare pentru acesta.

(3) Pentru orice modificare a nivelului costurilor creditului, potrivit condițiilor contractuale, creditorul este obligat să notifice consumatorul în scris sau, la cererea expresă a consumatorului, prin altă modalitate stabilită de acesta și agreeată de creditor și va pune la dispoziția acestuia un nou tabel de amortizare/grafic de rambursare.

Art. 36 prevede

„Pentru creditul acordat, creditorul poate percepe numai: comision de analiză dosar, comision de administrare credit sau comision de administrare cont curent, compensație în cazul rambursării anticipate, costuri aferente asigurărilor, după caz, penalități, precum și un comision unic pentru servicii prestate la cererea consumatorilor.”

Conform art. 85 alin. 2:

„**2) Pentru soluționarea pe cale amiabilă a eventualelor dispute și fără a se aduce atingere dreptului consumatorilor de a iniția acțiuni în justiție împotriva creditorilor și a intermediarilor de credit care au încălcat dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență ori dreptului acestora de a sesiza Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, consumatorii pot apela la mecanisme extrajudiciare de reclamație și despăgubire pentru consumatori, potrivit prevederilor Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare.**”

Conform art. 94:

“Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare în termen de 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Conform art. 95:

(1) *Pentru contractele aflate în curs de derulare, creditorii au obligația ca, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, să asigure conformitatea contractului cu dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență.*

(2) *Modificarea contractelor aflate în derulare se va face prin acte adiționale în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*

(3) *Creditorul trebuie să poată face dovada că a depus toate diligentele pentru informarea consumatorului cu privire la semnarea actelor adiționale.*

(4) *Se interzice introducerea în actele adiționale a altor prevederi decât cele din prezenta ordonanță de urgență. Introducerea în actele adiționale a oricărora altor prevederi decât cele impuse de prezenta ordonanță de urgență sunt considerate nule de drept.*

(5) *Nesemnarea de către consumator a actelor adiționale prevăzute la alin. (2) este considerată acceptare tacită.*

Având în vedere momentul apariției OUG 50/2010, nu a putut fi identificată, până la momentul transmiterii prezentei cereri o jurisprudență cu privire la modul de interpretare și aplicare al acestor prevederi.

III LEGISLAȚIA COMUNITARĂ APLICABILĂ

Directiva 2008/48 referitoare la contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, a fost publicată în Jurnalul Oficial nr. L 133 din 22.05.2008.

Conform Considerentelor acesteia:

(2) *În 1995, Comisia a prezentat un raport privind punerea în aplicare a Directivei 87/102/CEE și a realizat o consultare amplă a părților interesate. În 1997, Comisia a prezentat un raport de sinteză asupra reacțiilor la raportul din 1995. În 1996, a fost elaborat un al doilea raport privind punerea în aplicare a Directivei 87/102/CEE.*

(3) Aceste rapoarte și consultări au evidențiat diferențe substanțiale între legile diferitelor state membre în domeniul creditelor pentru persoane fizice, în general, și al creditelor de consum, în special. O analiză a legilor naționale care transpun Directiva 87/102/CEE arată că statele membre utilizează diverse mecanisme de protecție a consumatorului, pe lângă cele prevăzute în Directiva 87/ 102/CEE, datorită situațiilor juridice sau economice diferite la nivel național.

(4) Situația de fapt și de drept care rezultă din aceste diferențe naționale duce în anumite cazuri la denaturarea concurenței între creditorii din Comunitate și împiedică buna funcționare a pieței interne, în situațiile în care statele membre au adoptat dispoziții obligatorii diferite, mai stricte decât cele prevăzute de Directiva 87/102/CEE. Această situație limitează posibilitatea consumatorilor de a face uz direct de oferta de credite transfrontaliere care crește treptat. Denaturările și limitările menționate pot avea, la rândul lor, consecințe asupra cererii de bunuri și servicii.

(7) Pentru a facilita apariția unei piețe interne eficiente în domeniul creditelor de consum, este necesar să se prevadă un cadru comunitar armonizat într-o serie de domenii fundamentale. Având în vedere dezvoltarea continuă a pieței creditului de consum și mobilitatea crescândă a cetățenilor europeni, o legislație comunitară anticipativă, care să poată fi adaptată la formele viitoare de credit și care să permită statelor membre un grad corespunzător de flexibilitate în procesul de punere în aplicare, ar trebui să faciliteze elaborarea unei legislații moderne în domeniul creditului de consum.

(8) Pentru a se asigura încrederea consumatorilor, este important ca piața să le ofere un grad suficient de protecție. Astfel, libera circulație a ofertelor de credite ar trebui să poată avea loc în condiții optime, atât pentru cei care oferă creditele, cât și pentru cei care le solicită, ținând seama de situațiile specifice din fiecare stat membru.

(9) O armonizare completă este necesară pentru a se asigura tuturor consumatorilor din Comunitate un nivel ridicat și echivalent de protecție a intereselor lor și pentru crearea unei veritabile piețe interne. În consecință, nu ar trebui să li se permită statelor membre să mențină sau să introducă alte dispoziții de drept intern decât cele prevăzute de prezenta directivă.

Art. 2 alin. 2 din această Directivă prevede:

“(2) Prezenta directivă **nu** se aplică următoarelor contracte:

a)contracte de credit garantate fie prin ipotecă, fie printr-o altă garanție comparabilă, utilizată în mod curent într-un stat membru asupra unui bun imobil, fie printr-un drept legat de un bun imobil;

b)contracte de credit al căror scop este dobândirea sau păstrarea drepturilor de proprietate asupra unui teren sau asupra unei clădiri existente sau proiectate;

c)contracte de credit care implică o sumă totală a creditului mai mică de 200 EUR sau mai mare de 75 000 EUR”

Articolul 22 referitor la Armonizarea si natura imperativă a prezentei directive, prevede:

„În măsura în care prezenta directiva conține dispoziții armonizate, statele membre nu pot menține sau introduce în legislația lor națională dispoziții diferite fata de cele stabilite în prezenta directiva.”

Articolul 24, referitor la Soluționarea extrajudiciară a litigiilor, prevede:

(1) Statele membre se asigură că există proceduri adecvate și eficiente de soluționare pe cale extrajudiciară a litigiilor cu consumatorii privind contractele de credit, recurgând, după caz, la organisme existente.”

Articolul 30 referitor la măsurile tranzitorii, prevede:

„(1) Prezenta directiva nu se aplică contractelor de credit existente la data intrării în vigoare a măsurilor naționale de punere în aplicare.”

Principiile libertății de circulație a serviciilor și a capitalurilor sunt prevăzute de **Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene**:

Articolul 56 (ex-articolul 49 TCE):

„În conformitate cu dispozițiile ce urmează, sunt interzise restricțiile privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii cu privire la resortanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru decât cel al beneficiarului serviciilor.”

Articolul 58 (ex-articolul 51 TCE):

„(2) Liberalizarea serviciilor bancare și de asigurări asociate mișcărilor capitalurilor trebuie să se realizeze concomitent cu liberalizarea circulației capitalurilor.”

Articolul 63 (ex-articolul 56 TCE):

„(1) În temeiul dispozițiilor prezentului capitol, sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, precum și între statele membre și țările terțe.”

IV MOTIVELE CARE AU DETERMINAT FORMULAREA ÎNTREBĂRILOR PRELIMINARE

Dat fiind faptul că responsabilitatea aplicării dreptului comunitar revine judecătorilor naționali, în calitate de „judecătorii dreptului comunitar de drept comun”, considerăm că este necesar a se răspunde la prezentele întrebări, de către CJUE, deoarece dispozițiile naționale cuprinse în **OUG 50/2010** par a constitui o transpunere neadecvată și incompletă a dreptului comunitar aplicabil.

În prezența cauză, Părțile au supus atenției instanței analiza validității modului în care contractele de credit încheiate de Bancă cu clienții săi reflectă dispozițiile cuprinse în OUG 50/2010 referitoare la contractele de credit de consum. Principalele argumente pe care se bazează susținerile Părților pleacă de la prevederile articolelor corespunzătoare din OUG 50/2010 care au fost adoptate de către Guvernul României **ca urmare a obligației de**

implementare a Directivei 2008/48, aceasta din urmă reprezentând și singura motivare a caracterului de urgență al ordonanței.

Prin urmare, prevederile OUG 50/2010 trebuie aplicate în conformitate cu prevederile Directivei 2008/48 pe care o implementează. Diferitele interpretări pe care ANPC le susține în fața instanței pornesc de la o diferență existentă între dispozițiile OUG 50/2010 și cele ale Directivei 2008/48. Din analiza comparată a celor două acte normative, a OUG 50/2010 și a Directivei 2008/48, reiese că **norma națională de transpunere a depășit prevederile dreptului comunitar transpus**.

În esență, în fața instanței, se contestă valabilitatea clauzei referitoare la perceperea unui **comision de risc și validitatea redenumirii acestui comision, în comision de administrare, ulterior datei de intrare în vigoare a dispozițiilor OUG 50/2010**, pentru contractele care au fost încheiate de către Bancă și de clienții acesteia **înainte de data intrării în vigoare a OUG 50/2010**.

Potrivit susținerilor Băncii, aceste prevederi ale OUG 50/2010, în interpretarea care este oferită de către ANPC, nu sunt conforme cu Directiva 2008/48, Banca solicitând instanței ca, prin interpretarea dreptului comunitar, să le considere inaplicabile, și astfel să admită plângerea formulată împotriva procesului-verbal.

V REZUMATUL ARGUMENTELOR PĂRȚILOR

Principalele susțineri ale părților privitoare la dispozițiile OUG 50/2010 și modul în care aceasta transpune Directiva 2008/48 sunt următoarele:

- (1) ANPC susține aplicarea dispozițiilor art. 94 și art. 95 alin. 1 din OUG 50/2010 care prevăd obligația Băncii de a aplica dispozițiile ordonanței și **contractelor aflate în derulare la data intrării în vigoare** a acesteia.

Banca susține că această dispoziție este **contrară dispozițiilor imperative ale art. 30 din Directiva 2008/48**, potrivit căruia „*prezenta Directivă nu se aplică contractelor de credit existente la data intrării în vigoare a măsurilor naționale de punere în aplicare.*”

Banca susține că această prevedere din Directivă este suficient de clară pentru a determina inaplicarea art. 95 din OUG 50. Însă, pentru o interpretare unitară și clară a obligațiilor statului membru în aplicarea art. 30, este necesară **determinarea** măsurii în care art. 30 alin. 1 din Directiva 2008/48 poate fi interpretat în sensul în care interzice statelor membre să prevadă aplicarea legii naționale de transpunere a Directivei 2008/48 și contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a dispoziției naționale.

- (2) ANPC susține aplicarea unor dispoziții ale OUG 50/2010 care, potrivit Băncii, depășesc câmpul de aplicare al Directivei 2008/48. Următoarele dispoziții din OUG 50/2010 au depășit câmpul de aplicare al Directivei 2008/48, stipulând o serie de reguli ce depășesc prevederile expuse ale acesteia:

- Dispozițiile referitoare la aplicarea OUG 50/2010 și la **contractele de credit garantate cu ipotecă (în special art. 2 din OUG 50/2010)**,

sunt contrare prevederilor exprese ale art. 2 alin. 2 lit. a, b și c ale Directivei, care prevăd că aceasta nu se aplică acestor contracte.

- Dispozițiile referitoare la **tipurile de comisioane** care pot fi percepute de către instituțiile de credit (art. 36 din OUG 50/2010) depășesc **câmpul de aplicare al Directivei 2008/48, ce conține exclusiv reguli referitoare la obligația de informare adecvată a consumatorilor, fără a conține o limitare a tipurilor de comisioane care ar putea fi percepute de o instituție de credit.**

Banca susține că aceste dispoziții trebuie considerate inaplicabile de către instanța națională, având în vedere **obiectivele Directivei 2008/48**. Această Directivă este menită să realizeze o armonizare a legislațiilor naționale, la un nivel maxim, pentru a înlătura diferențele dintre statele membre, diferențe care nu fac posibilă libera circulație a serviciilor prestate de instituțiile de credit. S-a considerat că numai prin acest grad de armonizare se poate crea un mediu concurențial adecvat circulației creditelor de consum având la bază o încredere mai mare a consumatorilor, înlăturând diferențele dintre statele membre, diferențe ce au condus la blocarea libertății de circulație a creditelor.

- (3) Banca susține că **dispozițiile care excedează câmpul de aplicare al Directivei 2008/48, chiar interpretate independent de aceasta, sunt contrare și principiilor libertății de prestare a serviciilor și libertății de circulație a capitalurilor, astfel cum sunt acestea prevăzute de art. 56, 58 și 63 alin. 1 din TFUE.**

Prevederile din OUG 50/2010 care interzic în contractele de credit de consum perceperea comisioanelor bancare care nu fac parte din lista celor admise, conduc la o **limitare nelegală a libertății de circulație atât a capitalurilor, cât și a serviciilor în spațiul comunitar**.

În ceea ce privește **libertatea de prestare a serviciilor**, aplicarea acestor dispoziții la contractele de credit încheiate de instituțiile de credit din România conduce la o majorare a costurilor acelor instituții care oferă astfel de servicii pe teritoriul României. În acest mod instituțiile de credit care operează pe teritoriul României nu vor putea propune produse de creditare competitive pe plan european. Mai mult, nivelul ridicat de protecție va bloca accesul instituțiilor de credit din afara României pe piața internă, blocându-se astfel, în ambele sensuri, libertatea de prestare a serviciilor.

În ceea ce privește **libertatea de circulație a capitalurilor**, prin aplicarea unor norme mai protective consumatorului român, paradoxal, se limitează chiar **libertatea de circulație a capitalurilor destinate acestuia**. Consumatorului român îi va fi imposibil să mai obțină credite de la creditori din afara teritoriului României. Prin coroborarea prevederilor articolelor referitoare la comisioane sau al Contractele imobiliare din OUG 50/2010 cu cele ale art. 6 din Regulamentul Roma I 593/2008 (care obligă statele la respectarea regulilor protective ale consumatorului de la reședința acestuia), reiese că orice contract de credit semnat de un rezident va fi obligat să respecte dispozițiile OUG 50/2010. În consecință, dacă o instituție de credit dintr-un stat membru va semna un contract de credit cu un consumator

român, acesta va avea dreptul să ceară eliminarea comisioanelor sau a prevederilor care nu sunt conforme cu dispozițiile OUG 50/2010.

- (4) **Banca susține că** organele de control ale ANPC au demarat acțiunile care stau la baza prezentei cauze în aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. 2 din OUG 50/2010, articol care prevede posibilitatea consumatorilor de a se adresa direct organelor de control în domeniul protecției consumatorilor sau instanțelor de judecată, în situația în care consideră că drepturile lor au fost încălcate. În urma constatării existenței unui diferend, consumatorii s-au adresat în mod direct instanțelor de judecată sau organelor de control în domeniul protecției consumatorilor, fără a parurge o etapă extrajudiciară de soluționare a diferendului existent.

Banca susține că aceste **dispoziții nu constituie o transpunere corespunzătoare a obligației statului de a „asigura proceduri adevărate și eficiente de soluționare pe cale extrajudiciară a litigiilor cu consumatorii”**, prevăzută expres de art. 24 alin. 1 din Directiva 2008/48. Pentru a diminua riscul unor acțiuni de clasă care ar putea conduce la blocarea sistemului finanțier, Directiva a prevăzut obligația statelor membre de a stabili o modalitate **adevărată și eficientă** de soluționare extrajudiciară a litigiilor. **Possibilitatea consumatorilor de a se adresa direct ANPC, cât și dreptul acesteia de a sănctiona Banca** în momentul în care se consideră că există o încălcare a prevederilor OUG 50/2010 **nu reprezintă** o metodă **adevărată și eficientă** de soluționare a diferendelor, ci o metodă eficientă de naștere a acestora (dovadă în acest sens fiind numărul impresionant de litigi existente în acest moment pe rolul instanțelor).

VI OPINIA INSTANȚEI NAȚIONALE CU PRIVIRE LA ÎNTREBĂRILE FORMULATE

În temeiul punctului 23 al Notei de Informare cu privire la efectuarea trimiterilor preliminare, prezenta instanță apreciază că nu este în măsură să prezinte un punct de vedere asupra întrebărilor formulate la acest stadiu al procedurii.

Considerăm însă că, un punct de vedere al instanței ar putea fi formulat ulterior, în temeiul art. 23 din Statutul Curții de Justiție, în cadrul desfășurării procedurii orale din fața CJUE.

Prezenta cerere de hotărâre preliminară a fost întocmită la data de **06.12.2010** și a fost transmisă în **5 exemplare** pentru CJUE și 2 exemplare pentru părți, în conformitate cu prevederile art. 37 din Regulamentul de Procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene

ATAŞÂM PREZENȚEI CERERI O COPIE INTEGRALĂ A DOSARULUI nr. 6419/202/2010.

JUDECĂTORIA CĂLĂRAȘI

